

Felix A. Münter

The Rising

Bitva

Dan byl dosti nešetrně probuzen jedním ze svých mužů. Trhl sebou a na jazyk se mu už už drala nevybíravá slova, ale ještě než je stačil vyhrknout, rozběhla se jeho mysl na plné ob- rátky a připomněla mu, kde se právě nacházejí. Potlačil svou nevoli a protřel si oči. Obklopovala ho tma a chlad a Dan se nedovedl ubránit pocitu, že jeho spánek zdaleka netrval tak dlouho, jak by bylo vhodné. Stále ještě byla noc, a to zname- nalo, že se muselo něco přihodit.

„Co je?“ zamumlal rozespale. „Pane, tam venku se něco děje.“ „Nešlo by to přesnějc?“ „Pane, slyšíte to?“

Dan se rozespale zaposlouchal a věnoval muži nechápavý pohled. Zakrátko však pochopil, co má voják na mysli. Údolím se neslo jakési bručení. Ať zvuk vyluzovalo cokoliv, nezůstávalo to na jednom místě, naopak: něco se tam dole pohybovalo.

Všechna rozespalost byla v okamžiku pryč a Dan už se drá- pal ze svého spacáku. Zatímco si rychlými pohyby upravoval válečnou výstroj, přitočil se k vojákovi v příšeří lampy.

„Co to je?“

„To nevíme, pane. Ale jakmile jsem to zaslechl, šel jsem rovnou za vámi. Zní to skoro jako nákladní vůz.“

„Odkud to jde?“ „To taky nevíme, pane. Tady v údolí to může být kdekoliv.“

Dan hlasitě zanačoval.

Rozhodl se spolu se svými muži usadit v jedné z budov. Poté co se jim ta partička výletníků ztratila v podzemním labyrintu, nijak zvlášť s návratem nespěchal. Jednak se obával generálovy reakce, druhak mu jeho intuice napovídala, že zde čelí něčemu velkému. Co když jsou všechny ty povídky tý- kající se Institutu přece jen pravdivé a pitomec jako on pouze nevidí něco, co má přímo před nosem! Rozhodl se ještě ně- kolik dní vyčkat a trochu se porozhlédnout po okolí. Možná by se tak ke generálovi mohl místo se staženým ohonem vrá- tit hned s dvojnásobným triumfem. Ale ať hledali sebelépe, úspěch se jim prozatím vyhýbal.

Dan došel k jednomu z oken polorozpadlé stavby a shlédl dolů do potměšitého údolí. Ostatní budovy se v něm rýsovaly jen jako černé skvrny. Sotva byl s to je rozeznat. Bez váhání sáhl po pistoli a vypálil dvě rány do země vedle sebe. Výstřely by k probuzení jeho mužů měly zcela postačovat, přesto se otočil ke svému společníkovi. „Vzbud' ostatní. A pak všichni alou ven! Ať už to je cokoliv, kolem nás to neprojede!“

Muž s přikývnutím odběhl a Dan bez dalšího slova pospí- šil k hromadě svého vybavení a cosi z ní vylovil. Zakrátko už se po hrubých schodech hnal vzhůru na střechu. Všudypři- tomná temnota mu pohyb znesnadňovala a on ke své nelibosti dvakrát zakopl. Když dorazil nahoru, netrpělivě přiskočil ke zbytkům zábradlí a předklonil se. Ani odsud ale nic zvláštní- ho nespatrił.

Aniž by se déle zdržoval, nabil signální pistoli, již prve vy- táhl ze své odložené vesty, namířil ji k nebi a stiskl spoušť. Bílý záblesk světlice proťal noční oblohu a zalil údolí přízračným světlem. Danovým očím chvíli trvalo, než si na změnu zvyk- ly a dokázaly ve svitu světlice odhalit původce brumlavého zvuku. Důstojník jim však přesto nejprve nemohl uvěřit, když spatřil pojízdný exemplář nákladního vozidla. Auto se kodrcalo přes louku zarostlou křovím, míjejíc přitom ojedinělé skupinky stromů. Mířilo přímo k budovám.

Perrymu se ze rtů vydrala nevybíravá nadávka, když spatřil, jak se údolí okolo nich noří do bělavého jasu. Nemotorným pohybem si z hlavy stáhl přístroj pro noční vidění a hodil ho na sedačku vedle sebe. Zatímco levačkou svíral volant, pravou rukou šátral po Tylerovi, a když narazil na jeho rameno, za- tlačil ho hlouběji pod palubní desku, kde, jak doufal, bude ve větším bezpečí.

„Držte se!“ zavolal dozadu a sešlápl pedál plynu. Motor zavyl a ručička otáčkoměru polekaně poskočila. Doktor sáhl po řadicí páce, zprudka za ni zatáhl a bez ohledu na hlasité zaskřípění zařadil vyšší rychlost. Ukazatel na tachometru vy- razil vzhůru.

Varování přišlo o zlomek sekundy později, než by si Eris a Sal bývali přáli. Ačkoliv se oba pokusili zachytit čehokoliv kolem sebe, než k tomu dostali příležitost, popadali jeden přes druhého. V nastalé změti rukou a nohou se jako první zori- entovala střelkyně. Eris měl problém si vůbec uvědomit, kde je nahoře a kde dole. Ještě se zvedal z nákladní plochy vozu, když se na něj s nečekanou vervou vrhly zdivočelé bedny a ba- tohy. Jen tak tak, že si stačil tvář zakrýt rukama.

Sal, které se podařilo přidržet ocelové konstrukce, se zvedla na nohy, doručovala až k ležícímu Erisovi, a zatímco se jednou rukou ze všech sil přidržovala konstrukce, zbylými třemi končetinami splašený náklad odsunula stranou. Eris se rozhodl nově nabytou svobodu nedávat šanc a zůstal ležet na korbě, jež na nerovné půdě nadále poskakovala jako neposedný kuň.

Pod Perryho zarputilým vedením se jim nakonec podařilo dostat na úroveň budov a vyhoupnout se na cestu. Jakmile se kola zapřela o pevný a rovný podklad, poskakování ustalo. Na oddech však nebyl čas. Z budov zaduněly první výstřely a v matné záři světlíce bylo vidět, jak útočníci vybíhají ven se zbraněmi namířenými na rozjeté vozidlo. Padly další rány a kulky čtveřici zahvízdaly okolo uší. Tu a tam to zajiskřilo, když některá střela zasáhla ocelovou tyč. Sal, stojící do této chvíle vzpřímeně, uposlechl svůj instinkt, a vrhla se na podlahu. Uvítalo ji tlumené zasténání Erise, kterému přistála na zádech.

I Perry se skrčil tak hluboko pod volant, jak to jen bylo možné, chtěl-li si udržet alespoň přibližnou představu o tom, co se děje před burácejícím motorem vozu. Moment překvapení byl beztak dávno pryč, takže bez dalšího zdržování rozsvítil světla. Kolize s nějakou překážkou nyní byla tím posledním, co potřebovali.

Okolní záře mezitím ztratila na intenzitě, jak se světlíce na malém padáčku pomalu přiblížila k zemi. Na chvíli se zdálo, že je nebezpečí zažehnáno, ovšem poté se k nebi vznesla družá a znovu vozidlo odkryla zrakům nepřátel.

Sal hbitými rukama prohledávala svůj batoh. Ani navzdory zmatku kolem jí netrvalo dlouho, aby našla přesně to, co hledala: prsty sevřela rukojeť samopalu. Se zavrčením se posadila a nohama se zapřela o zavazadla. Stačilo jediné tiché klapnutí a zbraň byla odjištěna. Sprška kulek se snesla na nepřátele. Sal byla příliš zkušená, než aby se za těchto podmínek pokoušela mířit. Jednoduše si zbraň zapřela o rameno a vyslala několik salv do míst, kde spatřila pohyb.

Nákladník se zmítal, smýkal sebou po silnici sem a tam, doprovázen z obou stran hvízdajícími kulkami, jež se zářvaly do popraskaného asfaltu a zasypávaly cestu drobnými úlomky. Perry se ze všech sil snažil udržet vůz pod kontrolou a dojet s ním do bezpečí. Vzdálenost mezi čtyřčlennou skupinkou a útočníky rychle rostla a zanedlouho už jim společnost dělaly jen poslední nemířené střely vysoko nad jejich hlavami. Přežili.

Na oslavy však nikdo nemyslel. Lékař se za volantem znovu napřímil a spokojeně shledal, že čelní sklo zůstalo nepoškozené. Přední světla pod jeho vedením nyní neomylně mířila ven z údolí. Nákladník se mírně zhoupl, když se terén kolem nich pozvedl, a vzápětí už byli z rokliny venku. Perry ubral plyn, ale teprve o deset minut později, když si byl jistý, že je skutečně nikdo nepronásleduje, pozvolna sešlápl brzdu.

„Co vy? Všechno v pohodě?“ Od chvíle, kdy zasvištěly první kulky, mezi čtyřmi společ-

níky vládlo napjaté ticho. Nikdo nepromluvil ani slova, všichni jen upřeně hleděli do tmy.

„Jo... Všechno v pohodě,“ zamumlal Tyler váhavě jako první. Mladík se až do této chvíle neodvážil zvednout hlavu. Až když vůz zastavil a on uslyšel otázku svého strýce, narovnal se ze své nepohodlné pozice. Nejistě se rozhlédl napravo i nalevo, ale nebezpečí bylo podle všeho skutečně zažehnáno.

„Trochu nás to protřásl, ale jinak jsme v pořádku,“ ozvala se Sal z nákladní plochy. Postavila se mezitím na nohy a jednou rukou se přidržovala ocelových vzpěr, zatímco v druhé ležerně držela svůj samopal. Pohledem neustále pročesávala temnotu za vozem, její pronikavý zrak však nic znepokojivého neobjevil.

Eris, který se konečně znovu posadil, na otázku odpověděl směskou nadávek a ztrápených vzdechů. V lebce mu hučelo a celé tělo mu nyní zarputilou bolestí dávalo jasně najevo, jak tvrdý pád má za sebou. O jednu z tyčí si do krve rozrazil kolečko, ale pokud přehlédl fakt, že měl pocit, jako by se byl udeřil do každého čtverečního centimetru svého těla, neodnesl si z celé akce žádné vážnější zranění.

Tyto ohlasy vousatému lékaři plně stačily, takže se svítlíkem v ruce otevřel dveře kabiny a opatrně vystoupil, aby celý vůz podrobil důkladné prohlídce. Mezitím začali Eris a Sal znovu urovnávat svá zavazadla, rozházená po celé nákladní ploše. Batohy a bedny zasunuli pod lavice a v rámci možností je zaklínili nebo přivázali. Ani jeden z nich si podobný chaos jako před několika minutami nepřál zažít znovu.

Perry vozidlo obcházel s nakrčeným čelem. Ve světle lampy se ukázalo, že vůz utržil řadu zásahů. Na několika místech kulky prorazily plech skrz naskrz. Nakolik to však mohl posoudit, šlo o škody spíše kosmetického rázu. Lehl si tedy na břicho a posvítil si pod auto, aby se podíval, zdali odněkud neuniká

nějaká kapalina. Ani tady nic neobjevil, a tak jen spo-kojeně potřásl hlavou, poplácal mřížku chladiče a vyškrábal se zpět do kabiny.

Zatímco nákladák mizel směrem k výjezdu z údolí, stál Dan na střeše budovy a přemítal. Cítil, jak v něm kypí hněv. Hněv z toho, že zcela zjevně opět selhal. A spolu s hněvem se dostavil i strach. Generál žádná selhání nestrpí, to bylo jisté. Dan strnule hleděl za stále se zmenšujícími světly vozidla, než očima sklouzl k obloze. V hlavě mu jedna myšlenka stíhala druhou a on se cítil jako bezmocný divák nehezkeho představení. Přival nadávek, který se za mizejícím nákladákem náhle vyřinul z jeho úst, byl tím posledním, co nyní ještě mohl učinit.

Pak nastalo ticho. I druhá světlice pomalu klesala k zemi a ztrácela na intenzitě. Netrvalo dlouho a údolí se znovu ponořilo do tmy. Zároveň dozněly i poslední výstřely jeho mužů, vystřídané rozčilenými hlasy. Dan zaslechl několik hrubých rozkazů. Do tváře mu zavál lehký vánek a rozčechral mu vlasy. Na chvíli se zamyslel, zdali by neměl prostě udělat těch několik kroků vpřed, přes okraj budovy. Přinejmenším by se tak nemusel postavit před generála a pohlédnout do těch jeho chladných očí. Žádná bolest, žádná muka, jen zlomek sekundy, až by jeho tělo narazilo na asfalt o několik metrů níže. Cítil, jak ho ta myšlenka vábí, a jako ve snu si uvědomil, že se bezděky přiblížil k okraji střechy. Jeden jediný krok. Poslední, rozhodující krok.

Tu se však v jeho nitru cosi ozvalo. Přece jen tu byl, objevil se na poslední chvíli. Jeho pud sebezáchovy. Dan se zarazil, nadechl se, zaklonil hlavu a nejistě zacouval zpět. Možná – možná ještě není vše ztraceno. Možná ještě je nějaká šance, když se to vezme za správný konec.

Ostatně nikdo nemohl říct, že by neměli zhola nic. Zá- zračné zjevení nákladního auta znamenalo, že poblíž musí něco být. Možná dokonce ten legendami opředený Institut. Kde jinde by člověk v této době sehnal fungující vůz? Takový chabý důkaz by generálovi zcela jistě nepostačoval, přesto šlo o začátek, se kterým bylo možné pracovat. Danovy ruce urovnaly neposedné vlasy a setřely z čela krůpěje potu. Jeho myšlenky se předháněly, jak horečnatě pátral po nějakém řešení. Byla tu, ona malá, sotva viditelná šance! Pořád tu byla!

Hekticky se otočil a poháněn náhlým odhodláním se rozeběhl ke schodům.

Než se přiblížilo ráno, dosáhla čtveřice na palubě nákladního vozu úpatí hor. Cesta po serpentínách, osvětlených pouze slabým svitem světel, představovala dobrodružství samo o sobě. Místy se Perry musel prodírat vpřed doslova krokem, zatímco Sal kráčela před ním a rukama mu dávala znamení. Tyler mezitím na sedadle spolujezdce usnul a jen několikrát zamžoural kolem sebe, když vůz zrovna přešel přes některý z hlubších výmolů.

Eris byl svou šeroslepostí odsouzený k vysedávání na nákladní ploše, z níž bezvýrazně zíral do tmy. Nikterak se mu nezamlouvalo, že má jen tak sedět, avšak jakékoliv jeho zapojení se by všem akorát nadělalo víc starostí než užitku.

S prvními slunečními paprsky se skupina zastavila na okrají úzké prolákliny. Před odjezdem se neváhali poctivě zaopatřit ze zdánlivě nekonečných zásob Institutu, a tak si nyní mohli dopřát vydatnou snídani – přinejmenším v porovnání s tím, na co si během svých cest byli nuceni zvyknout. Salin pohled přitom neustále skepticky klouzal směrem k proláklině za nimi.

„Ti nás pronásledovat nebudou,“ zamumlal Perry, když si jejího pohledu všiml, a vsunul si do úst další sousto.

„Závidím ti tvou jistotu,“ odvětila střelkyně a sklonila se ke svému jídlu.

Perry se ušklíbl a ukázal směrem k nákladáku, který stál několik metrů od nich.

„Ukaž mi někoho, kdo dokáže běžet takhle rychle.“ Nezdálo se, že by jeho slova Sal uklidnila.

„Na některých místech by nás předběhl i šnek. Je klidně možný, že cvičení vojáci budou rychlejší.“

„Neřekl bych.“ Eris polkl poslední sousto a zvedl se na nohy. Neměl nej-

menší zájem poslouchat zbytečné hádky, a když si povšiml Salina potměšilého výrazu, rozhodl se zakročit, dokud k tomu ještě má příležitost.

„O to teď nejde. Neměli bysme zbytečně riskovat a pořádat tady veselej piknik, ať už za sebou někoho máme nebo ne. Čím dřív se dostaneme k té elektrárně, tím dřív budeme mít od tohohle všeho zase pokoj.“ Přikročil k Tylerovi, který se zvědavě rozhlížel po okolní krajině. „Tylere, jak daleko to ještě je?“

Mladík si otřel ruce do oděvu a vytáhl z kapsy malý tab-let. Jeho prsty se rozeběhly po obrazovce a spustily patřičný program. „Tady se píše, že to je ještě dvě stě kilometrů daleko, Erisi,“ pravil Tyler a podržel Erisovi displej před obličejem. Eris si prohlédl vyobrazenou mapu, na které jejich pozici označovala malá modrá šipka, zatímco cíl, k němuž směřovali, představoval velký červený bod.

Erisovi trvalo několik vteřin, než se zorientoval. Bylo s-ku-těčně s podivem, co všechno si lidé v době PŘED byli schopni vymyslet. S těmito drobnými počítači muselo být cestování o poznání snazší.

„Fajn. Kolik času budeme potřebovat, Perry?“

„Přijde na to, kudy to vezmeme, řekl bych,“ odtušil lékař, aniž vzhlédl k mapě.

„Co tím myslíš?“

„No, bude to trvat dýl, když pojedeme přes pole a budeme se silnici vyhýbat. Rychlejší budeme, jestli zůstaneme na silni- ci, která je na takovýhle auta koneckonců stavěná.“

„A jak velká je šance, že nás na silnici někdo překvapí?“

„O nic menší než kdekoliv jinde. Ale je pravda, že starý silnice už dneska používaj jenom cestovatelé a karavany. Ale něco mi říká, že pozornost, jaký se nejspíš dostane drandící- mu nákladáku, se nám momentálně moc nehodí, co ty na to?“

Eris se bezděky ohlédl za vozidlem a přikývl. Zbytečnou pozornost si v tuto chvíli nemohli dovolit. „Pak se radši zku- síme držet mimo silnici a pojedem přes pole. Jak dlouho nám to zabere?“

„Netuším, na co po cestě narazíme. Jestli to bude všude vy- padat jako tady, pak nám to může trvat tak dva, možná tři dny.“

„Pořád lepší, než abysme celou tu cestu museli urazit po svejch, hm?,“ prohlásil Eris.

Lékař nakrčil čelo a poté se pobaveně pousmál. „Věř mi, po svejch bych tak daleko nikdy nešel, bez ohledu na to, jak moc by na tom záleželo.“

Nad rovinou, na osamoceném skalním výčnělku, díky spo- jení keřů a ranního příšeří dobře ukryt před nepřátelskými zraky, ležel na břichu špeh a pozoroval malou skupinku opti- kou svého dalekohledu.

Dlouhou dobu si nebyl tak docela jistý, co se mu vlastně ve- litel vysílačkou snaží sdělit. Pak se však na serpentínách, sot- va deset metrů od něj, objevilo rachotící vozidlo. Zbraň měl připravenou k palbě, býval by mu stačil jasný rozkaz. Ten však nepřišel. Měl vůz nechat projet a pouze ho sledovat. Možná to v téhle situaci skutečně bylo to nejlepší. Kdo ví, jak by jeho střet se čtveřicí ozbrojenců dopadl.

Zvědavě tak nyní přihlížel, jak skupinka odpočívá na okraji úzké rokliny. Všiml si, že jedna z osob se dívá zpátky k horám, a instinktivně se přikrčil. Neměl v úmyslu nic riskovat, ačko- liv dobře věděl, že při takových světelných podmínkách ho nemůže nikdo odhalit. Jeho prsty přejely přes optiku, pohrály si se zaostřováním a obraz se poněkud přiblížil. Skupinka se u snídaně zřejmě radila o dalším postupu. Znovu pohledem sklouzl k postavě, která nadále stála otočená k horám. Šlo o ženu. V rukách třímala ostřelovací pušku velké ráže, pověše- nou na popruhu přes rameno.

Na zlomek vteřiny měl pocit, že se jejich pohledy setkaly, a opět pocítil nutkání se zmenšit. Přestože mu bylo jasné, jak iracionální taková myšlenka je, pomaličku se přitiskl ke skále, aby mu z úkrytu skutečně vyčnívala jenom hlava.

Zdálo se, že odpočinek je u konce. Společníci svou výstroj vyhodili zpátky na nákladní plochu, nastoupili si do vozu a směle vyrazili dál. Měl na ně odsud nerušený výhled. K jeho překvapení vozidlo nezamířilo směrem ke staré silnici, nýbrž vyrazilo napříč poli, ukryté ve stínu hor.

Zvedl se na kolena, přehoupl se přes okraj výběžku a vydal se na sestup k serpentínám pod sebou. Ještě než dorazil na místo, zaslechl, že neosiřel na dlouho. Z rokliny se k němu do- neslo dusání kopyt, takže se obratem ukryl za blízkým keřem a sáhl po zbraní. Se zatajeným dechem hleděl na silnici pod sebou,

připraven okamžitě vypálit.

Postavy, které se vynořily zpoza zákrutu, mu však byly povědomé. Pomalu pušku sklonil. Po úzké silnici se blížila čtveřice jezdců, za nimiž klusal pátý kůň bez jezdce. Netrvalo dlouho a špeh poznal, že jako první jede Dan. Bez meškání znovu vstal, zahvízdal a zamával. Po pár krocích seskočil na cestu a vydal se skupině naproti, neboť neměl nejmenších po- chyb, pro koho je pátý kůň připraven.

„Tak co?“ zavolal Dan, když se špeh přiblížil na ně- kolik metrů.

„Jedou mimo silnici, podél hor. Nejspíš tak nebudou postu- povat moc rychle, pane.“

„Dobrá. Vem si věci a ať už seš v sedle. Vyrazíme za nima.“ Dan se otočil k jednomu ze svých společníků. Šlo o malou vojačku s vážnou tváří. Na zádech měla neforemný ruksak, ze

kterého trčela dlouhá anténa. „Řekni to i ostatním. Ať se koukaj dát do pohybu. A to rychle.“

Žena zamrkala a poslušně přikývla, načež si začala hrát s kno íky na batohu a do ruky uchopila mikrofon. Špeh mezitím vyhodil svou výstroj na záda volného zvířete a vyhoupl se do sedla. Netrvalo dlouho, a pětice jezdců byla pryč.

Sal stála vzpřímeně na nákladní plošině a přidržovala se konstrukce. Její pohled směřoval vzad. Rty měla skepticky sevřené. Bylo už poledne a nákladák pozvolna poskakoval po zelené louce, a ač v porovnání s nočními serpentínami šlo o příjemnou jízdu, vysoká tráva ukrývala i lečjaké nástrahy. Co chvíli vozem citelně oťrásly hrboly ukryté v husté trávě. Část těchto nárazů zachytily tlumiče, jiné však posádka nepříjemně cítila ve svých rozbolavělých kostech.

To všechno ale střelkyni nevadilo. Stála, pružná jako kočka, a hleděla na slehlou travu, kterou za sebou vůz zanechával. Pokud se počasí nezmění, zůstane taková stopa jasně viditelná po mnoho dní. A tomu, že by se počasí mělo v blízké době dramaticky proměnit, nic nenasvědčovalo. Na obloze se sice líně povalovala duchna z mraků, ale na déšť to nevypadalo.

„Nikdo nás nestihá,“ prohlásil Eris vesele, když si všiml je- jího pohledu.

„To ani nemusí,“ zavrtěla Sal hlavou, nespouštějíc oči z ši- rokých stop po kolech. „Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby nás dokázal vystopovat i slepec.“

I Eris se na chvíli zahleděl na zlámanou travu. „A co chceš dělat? Jet po silnici?“

Sal mu věnovala krátký pohled, načež pokrčila rameny. „Jasně že ne. To ale neznamená, že se mi tohle řešení nutně musí líbit. Chci jen říct, že jestli se někdo rozhodne jít po naší

stopě, nebude mít nejmenší problém nás najít.“ „I kdyby,“ odvětil Eris, „pořád máme výhodu rychlosti. Ne- znám nikoho, kdo by dokázal pochodovat takhle rychle.“ „Člověk ne. Kůň to ale zvládne.“

Eris zamrkal. „Kůň?“

„Co já vím! Nic jsem neviděla, jestli se ptáš na tohle. Ale kdybych byla na jejich místě a věděla, co je v sázce, určitě bych to zkusila.“

„To máš asi pravdu, ale jak víme, že nějaký koně vůbec mají?“ Sal zavrtěla hlavou. „Jestli žádný neměli, pak jsme jim jich

tam pár sami nechali. Nebo jsi už zapomněl?“ Eris se na chvíli váhavě odmlčel, než si uvědomil, o čem

Sal vlastně hovoří. Vskutku. Bylo více než pravděpodobné, že útočníci se zmocnili jejich vlastních koní. „Ale přinejmenším si můžeme být jistý, že nás sleduje jen několik z nich – pokud vůbec někdo.“

„V případě, že žádný vlastní koně neměli,“ pronesla Sal chladně. „Ale neboj se, budu dávat pozor, a jestli někoho za- hlídnou, dám ti vědět jako prvnímu. Tady na týhle planině ne- bude snadný se k nám nenápadně přiblížit.“

„Jsem si jistej, že se dokážeš postarat o cokoliv, co by se dostalo zbytečně blízko.“ Erisův pohled sklouzl k ostřelo- vací pušce.

„S tímhle? Jo, to asi jo. Nebezpečný to spíš bude tehdy, až budeme odpočívat.“

Eris kývl a ohlédl se směrem ke kabině řidiče, kde se rýsovalo Perryho temeno. „Je z nás jedinej, kdo s tím umí jezdit, to je pravda. Až toho bude mít dost, budeme muset zastavit.“

Sal se ušklíbla. „Postarej se, aby to bylo přes den. Dokud je světlo, budeme s předstihem vědět, odkud se k nám co blíží.“

V noci budou ve výhodě oni.“ „Perry říká, že jet v noci je nebezpečný.“ „A já říkám, že ještě mnohem nebezpečnější je v noci zůstat“

stát,“ opáčila Sal. Eris se na chvíli zamyslel a následně rozvážně přikývl.

Dan se krčil na kmeni padlého stromu a shlížel na pláň pod sebou. Opodál, za nevelkým remízem, vysedávali jeho muži a čas od času k němu vítr přinesl pach pasoucích se koní.

Bylo odpoledne, v podstatě ta nejlepší doba na to, ujet ještě pár kilometrů. Místo toho byli nuceni vyčkávat, až se vůz několik kilometrů před nimi znovu dá do pohybu. Z jakéhosi důvodu posádka znenadání zastavila uprostřed ničeho. Dan v první chvíli doufal, že se na něj usmálo štěstí a motor nákladáku zachrčel naposledy, nic dalšího tomu však nenasvědčovalo: žádný dým, žádní hekticky pobíhající lidé. Po chvíli pozorování nabyl přesvědčení, že skupina jednoduše odpočívá. Jen tak, za bílého dne.

Napadlo ho, zdali nejde o signál, že posádka si je svých pronásledovatelů vědoma. Bylo to bezpochyby možné, stejně tak to ale nemuselo znamenat vůbec nic. Koneckonců už byli na cestě několik hodin, a když pomyslel, jak rozlámaný a unavený si připadal on sám, pak na tom lidé ve vozidle jistě nebyli o mnoho lépe.

Znovu ho napadlo, že by se do této situace nejspíš vůbec nedostal, kdyby byl v noci rychlejší a nenechal se zaskočit jako největší idiot. Někdo slabší povahy by snad řekl, že to je osud, ale Dan měl na věc svůj názor. Nešlo o nic jiného než o obyčejnou smůlu, které šel svou lehkovážností výrazně naproti.

Zatímco se v duchu soustředil na všechny teoretické možnosti a eventuality, ve vysoké trávě za ním cosi zašustilo. Jeho ruka instinktivně vystřelila k samopalu na klíně, to už se však mezi keři objevil jeho špeh. Danova ruka opět klesla. Napětí bylo pryč.

Voják přikývl na pozdrav a s klidem došel až k němu. Jeho uniforma byla poseta stébly trávy a kousky bahna. Dan na svého vyzvědače hleděl v očekávání, ten se však nejprve rozhodl veškerou svou pozornost věnovat krabičce s cigaretami, kterou vylovil z náprsní kapsy. Jednu vytáhl, zapálil si a s viditelným požitkem natáhl kouř do plic. Dan jeho klid nesdílel.

„Co je?“ zasyčel mrzutě. „Měl jste pravdu, pane. Udělali si tam piknik.“ „Všiml sis něčeho zvláštního?“ „Postavili stráž. Jinak nic.“

Dan přivřel oči a zahleděl se do dálky. „Co je tímhle směrem?“ „Žádný větší osady, pane. Jen ta stará elektrárna.“

Nyní Dan přikývl. Samozřejmě věděl, co se v tomto směru nacházelo. Jen své podezření chtěl slyšet vyslovené nahlas. „Pak budou mít namířeno právě tam,“ pronesl. „Dej o tom vě-“

dět generálovi a našim lidem.“ Špeh přikývl a zhluboka potáhl z cigarety. Zakrátko už oba kráčeli zpět do tábora.

Když oba muži zmizeli v remízu, navlhčila si Sal rty. Ležela ani ne pět set metrů od lesíku, schovaná ve křoví, a pozorovala celou scénu optikou své pušky. Měla pravdu, na paty se jim pověsila banda pronásledovatelů. Střelkyně počkala, dokud oba muži nezmizí v podrostu, a následně ze svého úkrytu vyrazila vpřed. Opatrně začala lesík velkým obloukem obcházet.

Když se po planině rozběhly výstřely, Eris se vyděšeně probíral ze sna s hlasitou kletbou na rtech. Jeho ruka zašátrala po rukojeti revolveru. Ještě než se pořádně probíral, stál už na nohou a jeho smysly pracovaly na plné obrátky ve snaze shromáždit co nejvíc informací, zatímco on sám začínal uvažovat, jestli se mu to celé jen nezdálo.

„Je pryč!“

Ten hlas patřil Tylerovi. Mladík se prve natáhl na jednu z lavic po obvodu nákladové plošiny, teď ale seděl vzpřímeně a rozhlížel se kolem. Eris potřeboval chvíli, než si uvědomil, co má Tyler na mysli. Sal. Střelkyně

byla pryč. Měla za úkol držet stráž, zatímco muži spali. Nyní měl jistotu. Nezdálo se mu to! Eris se rychle pokoušel vybavit si, odkud výstřely zazněly.

„Co se to sakra zase děje?“ zafrkal Perry z kabiny řidiče. Vousatý lékař si tam ustlal na sedačkách, ale sotva usnul, už

ho zase budili. „Sal zmizela,“ shrnul Eris stručně a zrakem mezitím dál

pročesával jednotvárnou, sytou zeleň. „A kurva,“ zamumlal Perry a posadil se, rukama si protíraje oči. „Myslím, že to šlo odtamtud,“ ozval se Tyler váhavě a ukázal za nákladák. Eris mladíkovi věnoval tázavý pohled. „Seš si jistý?“

„Jo. Probudil jsem se chvíli před těma rána. Muselo to jít odtamtud.“

Eris nakrčil čelo a vyměnil si mnohoznačný pohled s Perryem, načež si do pouzdra zasunul svůj revolver a do ruky vzal samopal. Mechanicky zbraň zkontroloval, soustředěně kývl, jako by sám sobě odpovídal na otázku, a seskočil z nákladní plošiny.

„Co to zas vyvádíš, Erisi?“ zavolal Perry, ale Eris se neztavil. Lékař napůl vylezl z kabiny a chvíli hleděl za svým přítelem, který se pomalu rozeběhl. „Nestůj tady! Běž za ním!“ křikl Perry na svého synovce. Tyler, který stejně jako jeho strýc vzdalující se siluetu jen mlčky pozoroval, zamrkal, když mu došlo, že Perry mluví k němu. Kývl, sáhl po samopalu a dlouhým skokem se snesl z nákladáku.

Perry zavrtěl hlavou, když se díval, jak dvojice mizí v moři zeleně. Poté vyšplhal na střechu kabiny a usadil se. Odsud měl nejlepší výhled, jaký si jen mohl přát, a tak vytáhl svůj dalekohled, přiložil si ho k očím a jal se zkoumat krajinu za vozem.

Dvojice urazila několik set metrů, když před nimi v krátkém odstupu zaštěkaly výstřely z pistole. Eris se instinktivně vrhl k zemi, zatímco Tyler byl pomalejší. Sice se taky přikrčil, ale pokud by výstřely měly za cíl jeho, býval by to nestihl včas.

„Tam se fakt bojuje,“ okomentoval to mladík tiše. Střelba před nimi zněla hekticky, jako by si někdo nedělal těžkou hlavu s municí. Avšak s každým dalším krokem bylo čím dál jasnější, odkud střely přicházejí.

Dvojice zamířila přímo k malému remízu. Vzduch prořaly další výstřely a Eris se zničehonic rozeběhl. Tyler se s ním pokoušel držet krok, ovšem trénovaný válečník před ním nabíral stále výraznější náskok. Za chvíli dosáhl lesíka a přeskočil první ležící kmen, svíraje pušku v obou rukách. Listy šustily, větve praskaly, ovšem na to teď nebyl čas. Podle zvuků se na druhé straně lesa urputně bojovalo a nezdálo se příliš pravděpodobné, že by někdo nyní naslouchal lesním zvukům. Když stěna z kmenů a větví před ním zesvětlala, Eris zpomalil, aby se nakonec přikrčil za křoví a ostražitě se rozhlédl.

Kousek od něj, kde stromy končily, se nacházel malý tábor. První, čeho si Eris všiml, byla mrtvá těla, ležící na zemi mezi batožinou. Nedaleko mrtvol byli uvázaní nervózně pofrkávající koně. Po Sal však nebylo ani stopy. Eris si prohlédl mrtvé a neomylně rozeznal práci své společnosti. Tři z nich zjevně útok zastihl zcela nepřipravené. Kulka je zasáhla do hrudi a zanechala po sobě velký rudý ek. Čtvrtý se nejspíš právě pokoušel pozvednout zbraň, ale nepřítel byl rychlejší.

Tu Eris zaslechl, kterak kousek od něj cosi zapraskalo, a rychle se přikrčil. Byl to však jen Tyler, který ho konečně dohnal a nyní si předřepil vedle něj. Eris opatrně udělal krok z úkrytu a pak druhý a třetí. Právě se vynořil mezi stromy, když tu náhle ustrnul. Napravo od něj, zpola ukryt za kmenem, seděl zraněný voják. Pravou rukou si tiskl krvácející ránu na břicho, zatímco v levačce třimal pistoli. Hlaveň mířila přímo na něj.

Eris v duchu zaklel. Jak toho muže jen mohl přehlédnout! Jejich pohledy se setkaly a Erisovi napadlo, kde už tu tvář viděl. Nemělo nejmenší smysl snažit se sahat po zbraní. Ten chlap by měl dost času na to, aby spoušť stiskl víc než jednou. Do jeho ustrnulých myšlenek náhle dolehlo zapraskání odkudsi z lesa.

„Tylyre, ne!“ zakřičel Eris z plných sil a otočil se ke směru. Koutkem oka si povšiml mladíka, který se nic netuše blížil s velkýma očima upřenýma na něj. Ještě než jeho slova dozněla, ozvala se rána z pistole. Eris instinktivně zavřel oči v očekávání, že vzápětí ucítí náraz kulky, která ho smete na zem. Ale nic se nestalo. Žádná bolest, žádná krev. Jen výstřel.

Když oči znovu otevřel, viděl, kterak se raněný muž svalil na stranu. Z rány na jeho hlavě prýštila krev. A zatímco se Erisovy myšlenky jen pozvolna skládaly ve smysluplný celek, v trávě ani ne dvacet metrů od nich se cosi pohnulo. Eris oka- mžitě pozvedl zbraň, ale to už rozeznal Sal a s úlevou vydechl. Střelkyně se zvedla ze země, v ruce třímajíc pistoli, kterou mimoděk nabila a zasunula do pouzdra.

„Příště buď opatrnější,“ prohlásila chladně.

Slunce se sklonilo k západu, nákladák se znovu rozjel a Eris, Sal a Tyler se na nákladní plošině koupali v jeho rudé záři. Zatímco Tyler se s nelíčeným nadšením pustil do zvláštní vysílačky, kterou našli u jednoho z mrtvých, Eris a Sal se- trvávali v mlčení.

Nakřičeli se na sebe ostatně už dost. Jejich roztržka byla krátká, ale pestrá na výrazivo. Poté, co jim oběma došel dech, nastalo ticho, kterého využili k prohledání batohů zabitých vojáků. Vše, co vypadalo použitelně, vzali s sebou a v dlouhém odstupu se vydali zpět k vozu.

Tyler se mezi nimi cítil poněkud rozpačitě, ale netušil, co by měl udělat, aby situaci učinil alespoň trochu snesitelnější. Spokojil se proto s tím, že svému strýci vylíčil uplynulou událost.

Ani Perry v sobě nenašel přívětivá slova. Jeho jedinou reakcí bylo mrzuté zavrtění hlavou. Na cestu se vydali bez zbytečného zdržování.

„Co sis proboha jenom myslela?“ přerušil Eris konečně ledové ticho.

Sal k němu vzhledla a zvedla jedno obočí. „Odkdy se tě musím prosit o svolení? Nikdy dřív ti nevadilo, když jsem se pohybovala sama, co?“

„To bylo něco jiného. To jsme ještě ne...“ argumentoval Eris, ale v polovině věty se odmlčel. Napadlo ho, že vysvětlí, které se chystá nabídnout, nedává smysl. Sal byla konec- konců vynikající bojovnice a měla tolik zkušeností jako on sám. V minulosti mu své schopnosti dokázala už nespočetněkrát. Přesto si nemohl pomoci: rozčilovala ho.

Sal obrátila oči vsloup. „Copak? Máš snad pocit, že když jsme teď spolu, jsem najednou horší než dřív, nebo co?“

Eris se proklínal, že tu větu vůbec začal. Když si Sal umanol, dokázala každou neopatrnou pobídku obrátit proti němu.

„Ne, jasně že ne,“ opáčil. „Neměla jsem s těma chlapama žádnéj problém,“ zabručela.

Eris se zhluboka nadechl a pokusil se svou příští poznámku spolknout ve jméno klidu a míru. Chvilí mlčel, poté se však stejně uslyšel, jak ironicky pronáší: „Jasný. Proto ten týpek ješ- tě žil, vid’?“

„Vyřídila bych ho jedna dvě, i kdybyste se neobjevili!“

„Sal, ten chlap držel v ruce připravenou zbraň. Kromě toho to neznělo, jako by to byla taková hračka. Kolik zásobníků jsi na něj předtím vystřílela?“

Střelkyně na něj upřela zatrpklý pohled, poté se však její rysy uvolnily. „Dva,“ zamumlala.

Eris se nadechl a oba se na sebe upřeně zahleděli. „Měl jsem o tebe prostě strach. To je všechno, víš?“

Jejich pohledy se propletly a oba tak chvíli spočinuli v mlčení. Poté Sal přikývla. „No jo, já vím. Asi jsem to celý trochu podcenila.“

„Co se vlastně stalo?“

„Když jsem držela stráž, všimla jsem si, jak se několik set metrů za náma něco v trávě zalesklo. Nechtěla jsem zbytečně budit pozornost, a tak jsem se tam vydala sama. A co bys řekl – narazila jsem na stopy. Ty jsem pak sledovala až k tomu lesíku. Ukázalo se, že jde o pět vojáků, bezpochyby o část těch chlapů, který na nás čekali v údolí.“

Eris přikývl. Uniformy a výbava mrtvých žádný jiný závěr ani neumožňovaly. A koneckonců měli muži u sebe i koně, které, jak Eris rychle poznal, oni sami prve nedaleko Yardu odcizili ochráncům pozabýjeným v přestřelce.

„A co bylo pak?“

„Proplížila jsem se kolem toho remízu a našla si vhodnou pozici. Pak to šlo jako vždycky: rychlej úder. Pět výstřelů. Jed- noho z nich jsem ale zřejmě minula, což jsem si neuvědomi- la, no. A protože jsem ze své pozice všechny mrtvý neviděla a stejně jsem se chtěla podívat na jejich výbavu, vydala jsem se blíž. Ale když jsem od nich byla na nějakých dvacet metrů, strhla se mela. Jeden z nich na mě začal střílet jako smys- lů zbavenej, takže jsem padla do hlíny a držela se co nejvíc u země. Když vystřílel celej zásobník, byla jsem na řadě já.

A tak jsme se hezky střídali: jeden přebíjel a druhý ho o sto šest ostřeloval. No, a pak jste se objevili vy,“ zakončila střel- kyně trpce.

Eris kývl a nahmatl její ruku. „Díky, Sal.“ „Hm, zbejval mi už jenom jeden zásobník. Bejvalo by to ještě mohlo bejt zajímavý,“ ucedila. „Příště nám prostě dej vědět. Pak jeden z nás půjde, aby tě

mohl krejt. Nechci, aby ses vrátila provrtaná kulkama ani ty, ani nikdo jinej, ok? Tohle nejsou žádný pitomý burani s kra- denejma puškama. Tyhle chlapi vědí, co dělaj.“

Sal kývla, a tak chvíli jen seděli v nočním přitmě, jeden ved- le druhého. Poté se Eris zaklonil a podíval se na Tylera.

„Tak co? Přišels na něco?“ zvolal, aby ho chlapec slyšel i přes hučení motoru.

Tyler se přehraboval v kolečkách a páčkách velikého příjí- mače, který se zřejmě nosil na zádech jako batoh. Když na něj Eris promluvil, otočil se ke dvojici a pokrčil rameny. „Zatím nijak zvlášť, ale pracuju na tom.“

„Funguje to?“ Tyler teatrálně zavrtěl hlavou a jeho hlas zazněl sarkasticky.

„Ne, tahali s sebou pár kilo šrotu jen tak pro nic za nic.“

Aby svou teorii potvrdil, přehodil jednu z páček a přístroj ožil. Kontrolky se rozsvítily a tlačítka začala blikat.

Eris se zakřenil. „Však se jenom ptám. Víš, jak to funguje?“ „Ještě ne, ale myslím, že na to přijdu. Třeba bysme pak

mohli odposlouchávat nepřítele, nebo tak...“ Eris se otočil zpět k Sal. „Použili tu vysílačku, než jsi zača- la střílet?“ Střelkyně pokrčila rameny. „Co já vím. Chvíli mi to trvalo,

než jsem se propížíla kolem lesa a zaujala pozici. Klidně to mohli stihnout. Jak říká Tyler: pro parádu ji s sebou neměli.“

Eris se zamračil. „Takže nám nezbyvá než vycházet z před- pokladu, že po nás půjdou?“

„V údolí jich určitě bylo víc než pět. Ten přístroj používali, aby zůstali v kontaktu s ostatníma. Nejspíš je informovali, kde se nacházíme.“

„Možná. Dokud nevíme víc, jsou to všechno stejně je- nom spekulace. A ještě jedna věc: měl jsem pocit, že toho chlapa znám.“

„Toho, kterej na tebe málem vystřelil?“ „Přesně toho.“ „Taky to byl ten samej, kterýho jsi tehdy v noci prásknul

přes hlavu, krátce potom, co jsme našli ty paměti. Byli jsme akorát na cestě do Stanice.“

„Fajn, v tom případě aspoň víme, že jde o stejnou bandu.“

O dva dny později za svítání dorazili do komplexu elek- trárny. Už z velké dálky jim kynuly zástupy sloupů s obřími vrtulemi, každý z nich vyšší než sto metrů. Vrtule se nehýbaly a při bližším ohledání bylo znát, s jakým gustem se do nich pustila rez. Z jednotlivých sloupů vybíhaly kabely tlusté jako paže a táhly se do oplocených transformátorů. Zdálo se, že každý z transformátorů napájela pětice vrtulí. Všechny tyto stanice pak byly elektrickým vedením propojeny s centrem celého areálu.

Komplex zaujímal mnoho čtverečních kilometrů, neboť jednotlivé ocelové sloupy se jako němí svědkové dávno mi- nulých dob zdvíhaly k nebesům, kam jen oko dohlédlo. Celé místo v sobě mělo cosi

nadpozemského a člověk si v jeho stí- nu připadal malý a zranitelný. Kvůli své ohromné rozloze se areál zřejmě nikdy nedočkal oplocení, zato však bylo možné narazit na zbytky zarostlé cesty, která se táhla mezi věžemi, s nimiž byla spojená sítí malých odboček.

Nikdo ze čtveřice přesně nevěděl, co je jejich skutečným cílem, za nejjistější způsob, jak se k němu dostat, však svorně považovali právě tuto cestu. Během jízdy minuli malé bud- ky z vlnitého plechu a budovy pro někdejší personál, žádná z nich ale nepůsobila dojmem centra celého zařízení. Napra- vo i nalevo od silnice se z trávy občas zvedla zvědavá hlava divokého psa, který si funící vozidlo zaujatě prohlížel. Jen co se vůz vzdálil, vrátil se pes zpravidla ke své vlastní činnosti.

Po nějaké době se mezi stožáry objevil komplex budov, jenž ve společnících vzbudil naději. I silnice vedla přímo k těmto prostým betonovým objektům, ukrytým za plotem z pletiva, s ostnatým drátem navrchu. Ztrouchnivělá závora vedle bud- ky, v níž snad kdysi úřadoval hlídač, se je ani nepokoušela za- stavit a nákladák tak nerušeně dojel až na parkoviště z velkých betonových panelů. Okolo postávaly pozůstatky několika dal- ších, notně zrezivělých vozů.

Nákladák se zastavil a čtveřice se mlčky zadívala na budo- vu. Šedé bloky, ze kterých byl objekt postaven, nesly výrazné stopy působení větru a deště. Někde je pokrýval mech a lišej- ník, jinde je zdobily táhlé pukliny způsobené zimními mrazy.

Na několika místech ze zdí dokonce vlhkost a chlad vykoušly znepokojivě velké kusy. Většina zamřížovaných oken dávno popraskala, ale místy se matné sklo útokům počasí stále ještě srdnatě bránilo.

Několik ptáček vysedávalo na okraji střechy a na parape- tech. Dříve se do budovy zřejmě vcházelo skrze prosklené dveře, z těch však dnes zbyl pouze kovový rám, z něž dosud vyčnívalo několik skleněných stře- pů. Podle všeho se objekt – jako mnohé jiné v době PO – stal cílem rabujících výprav.

„Představoval jsem si to teda trochu jinak,“ zamumlal Eris a sundal si z nosu sluneční brýle.

„Jak?“ otázal se Tyler zvědavě.

„Netuším. Snad že to bude tak nějak impozantnější. Jestli tohle celý zařízení řídili odsud, tak...“ odmlčel se a Tyler při- kývl, sáhl po tabletu a zkontroloval několik nastavení, načež sešplhal z vozu. Sal ho následovala obrátným skokem.

„A co teď?“ pronesl Perry, když vystoupil z kabiny. Eris komplex pozoroval mlčky.

„Nejdřív se ujistíme, že na nás nikdo nečeká. Řídicí zařízení se musí nacházet někde v patře a kromě toho by tu někde poblíž měl být záložní generátor. Connellyová říkala, že není ve stejný budově.“

Jejich pátravé pohledy se rozeběhly po okolí a střelkyně byla úspěšná jako první. Ukázala na malý, čtvercový objekt nedaleko hlavní budovy. „Začneme tam.“

Eris popadl svou zbraň a seskočil z vozidla. Perry ho násle- doval, zatímco Sal a Tyler nejprve zůstali u vozu. Connellyová jim vysvětlila, co mají podniknout, přesto si ani ona nebyla jistá, zdali to bude fungovat. Bylo dost dobře možné, že čas, toulavá zvířata nebo plenící lidské expedice celé zařízení nadobro zničily. O tom, co by si počali, pokud by tomu tak sku- tečně bylo, zatím odmítali uvažovat.

Dveře malého objektu byly jen přivřené a ve větru zlehka skřípaly. Lak na nich z velké části oprýskal a uvolnil místo rzi. Společníci si věnovali několik krátkých pohledů a násled- ně zaujali pozice. Lékař poklekl několik metrů přede dveřmi s brokovnicí připravenou ke střelbě, zatímco Eris stanul vedle dveří a s hlubokým nádechem je jednou rukou otevřel.

Místo lýtých nepřátel je však očekávala pouze tma. Sklo- nili své zbraně a pokusili se v temnotě zorientovat. Uvnitř se skutečně nacházel generátor, tedy přesněji jakási monstró- ní směsice pístů, hadic a závitů. Na přístroji ležela silná vrs- tva prachu.

Perry si mnul ruce a mhouřil oči, než skutečně našel, co hledal. Poté se zvedl a s vítězným zamručením vkročil do temnoty, šátraje při tom rukama po těle tunového přístroje. Jeho prsty našly páku, uchopil ji oběma rukama a zatáhl. Ozval se hlasitý zvuk, načež odkudsi vylétly bílé jiskry. Na moment zavládlo ticho, ale pak se generátor s funěním rozbě- hl. Netrvalo dlouho, a jeho zprvu neochotné vzdechy se změ- nily v pravidelné vrnění. Lékař s úsměvem vykročil ze dveří a sklídl Erisovo uznané přikývnutí. Bzučení

prozrazovalo, že se elektrický proud znovu rozběhl starým vedením, a světla na budovách se nejprve váhavě rozblikala, aby nakonec i ona začala svítit.

„Jestli se tam někdo schovává, ví teď už naprosto přesně, že máme namířeno dovnitř,“ zamumlala Sal a přehodila si puš- ku přes rameno. Pro jistotu ještě jednou zkontrolovala svou pistoli, načež se vypravila ke vchodu, váhavě následovaná ostatními. Pod podrážkami jim zaskřípaly kousky skla, když všichni společně stanuli ve vstupní hale. Místnost se krčila v šeru a nabízela neutěšený pohled. Nezvaní návštěvníci zde nenechali kámen na kameni a vzali všechno, co se jim zdálo jakkoliv užitečné. Věci, které se jim nehodily, nechali bez zá- jmu pohozené na podlaze. Čtveřice se musela brodit celými vrstvami odpadků a šrotu. Po obou stranách z hlavní chodby vybíhaly průchody do malých místností, které kdysi zřejmě byly kanceláři. Některé dveře v pantech visely nakřivo, za- tímco jiné zcela chyběly. Celá tato neutěšená scénérie byla za- lita jen matnou září, jelikož v průběhu let se světla buď rozbila, nebo byla úmyslně zničena. V zásadě to byl div, že alespoň některá stále ještě fungovala.

Eris, který slabým osvětlením trpěl ze všech nejvíc, sáhl po kapesní svítilně, zavěšené na opasku v těsném sousedství pis- tole, a rozsvítil ji. Kruhový světelný kužel jejich postup ihned výrazně usnadnil.

Opatrně přistoupili k malému schodišti. Budova nedis- ponovala žádným sklepem, takže schody vedly pouze vzhů- ru. Papírové útržky a odpadky se kupily na schodišti. Perry chtěl právě nerušeně učinit první krok, když ho Sal popad- la za rameno a významně ukázala na holé betonové schody. Když jasné světlo baterky prozářilo temnotu, bylo jasné, co měla střelkyně na mysli: schody byly protkané sítí prasklin, na některých místech znepokojivě širokých.

„Zub času,“ zamumlal Perry.

„Dávej bacha, kam šlapeš. Nebylo by dobrý, kdyby se ty schody propadly, jasný?“

Perry chápavě přikývl a sevřel svou brokovnici pevněji, než se schod za schodem vydal do patra. V půli cesty rozsvítil i svou baterku, a když stanul v patře, dal krátkým zahvízdáním najevo, že je všechno v pořádku.

Další na řadě byli Tyler s Erisem, zatímco Sal celé procesí uzavírala. Teprve když všichni v pořádku vystoupali po scho- dech, dala se malá skupinka znovu do pohybu.

Pozvolna se propracovávali dlouhou chodbou, pokaždé na- hlížejíce za dveře napravo i nalevo. Zdálo se, že tady nahoře plenitelé zdaleka neřádili tolik jako v přízemí, ačkoliv i zde byly stopy jejich návštěv jasně čitelné. Tyler se náhle zastavil a položil dlaň na rameno svého strýce, který kráčet vpředu. Perry se zastavil a tázavě na svého synovce pohlédl. Mladík přiložil ukazováček ke rtům a zaposlouchal se do šera.

„Co?“ zašeptal lékař. Tyler jen zavrtěl hlavou a dále ze všech sil napínal sluch. Ano. Znovu to zaslechl! Zašustění, nebo snad zaškrábání.

Slyšel ho jasně a zřetelně. Na chvíli ho napadlo, zdali se mu to všechno jen nezdá, zda nejde o jeho představivost, která se ho rozhodla trochu poškádlit. Ale proč by se to mělo stát právě teď? Zatím se na své uši přece vždycky mohl stopro- centně spolehnout a neviděl žádný důvod, proč by tomu nyní mělo být jinak. Znovu to škrábání zaslechl. Zvuk dozněl, ale vzápětí se ozval druhý. Tyler očima přešel kolem svého strýce a ze všech sil se pokoušel nalézt původce tohoto zvuku. Jeho společníci napjatě zadrželi dech, když ukázal na jedny dveře. Střelkyně se mlčky protáhla okolo něj a dala Perrymu s Eri- sem znamení, aby vypnuli svítilny.

Zatímco Eris, nyní víceméně slepý, tvořil spolu s Tylerem zadní voj, proplížili se lékař a střelkyně ke dveřnímu rámu, na který mladík ukázal. Společně stanuli ve dveřích a poté oba naráz vyrazili vpřed, Perry vkleče, se zbraní připravenou k vý- střelu, Sal vestoje, s pistolí napřaženou do tmy.

Před nimi se ve slabém světle krčila hromada suti a od- padků, zcela vyplňující jeden roh místnosti. A právě z ní na příchozí hledělo několik párů drobných kulatých očí. Stačil však zlomek vteřiny, a oči se polekaně rozutekly. Vzhledem k nepřítelově palebné síle hlodavci zřejmě dospěli k závěru, že tento sok je mimo jejich váhovou kategorii.

Krasy zmizely v temnotě, jen dva obzvláště odvážné exem- pláře se prosmýkly okolo zaskočených žoldáků a vyrazily chodbou pryč.

Perry náhle zachrochtal potlačovaným smíchem, zatímco Sal se otočila k Tylerovi. „Nebezpečný tyhle mršky nejsou, ale ty máš v každém případě dobrý uši.“

Lékař, kterému se po chvíli přemáhání podařilo udusit vý- buch smíchu, svého synovce zvesela poplácal po zádech.

„Vypadaly pěkně nebezpečně!“ zaskřípal se širokým úsměvem. Tylerova ramena pod strýcovými posměšky viditelně klesla. „Ty jejich ostrý zuby! A co teprv ty krvelačné oči!“ fu-

něl Perry nerušeně dál, než ho nečekané šťouchnutí do žeber pažbou ostřelovací pušky opět umravnilo. Odkášlal si a provinile pohlédl na Sal a následně na Tylera. „Par- don,“ zamumlal.

Žoldáci se po tomto přerušení znovu vydali na průzkum a zakrátko se zastavili před velkou místností. Vstupní dveře sice nadále držely v pantech, ovšem četné šrámy dávaly jasně najevo násilí, kterého se na nich kdosi dopustil. Při bližším ohledání společníci zjistili, že jsou z matného neprůstředné- ho skla a že je na místě drží ocelová závora. I této bariéře se předchozí návštěvníci rozhodli dát pocítit svůj hněv, přesto po sobě nezanechali více než škrábance. Prostor za špinavým, matným sklem působil relativně upraveným, bezmála uklizeným dojmem. Vedle dveří byla připevněna malá klávesnice, jednotlivá tlačítka slabě zářila.

Jasnější znamení Tyler dostat nemohl. Mladík na svém tabletu otevřel soubor a zakrátko se na displeji objevila šes- timístná kombinace. Tylerovy prsty po klávesnici přejížděly opatrně, téměř bojácně, dokud se neozvalo šest tichých píp- nutí. Sotva chlapec zmáčkl poslední tlačítko, upřely se na dveře čtyři páry očí. Mechanismus odpověděl zavrčením, jak se do pohybu uvedla dveřní hydraulika. Bezpečnostní závora zaskřípala, odsunula se stranou a otevřela vstup do kontrolní místnosti za sklem.

Perry a Tyler vstoupili do místnosti, zatímco Eris ve svět- le baterky pátral po kousku šrotu, s jehož pomocí by dveřím zabránil se nečekaně zavřít. Opatrnosti nebylo nikdy dost. Sal mlčky ukázala ke stropu a vydala se chodbou dál. Bylo pro ní příznačné, že si chce udělat přehled o tom, kde se zde co nachází a kudy je možné dostat se na střechu. Odtamtud by měla ideální rozhled po okolí.

Perry vrhl rychlý pohled na ovládací panely a monitory a zavrtěl hlavou. Se zabručením si přitáhl otočnou židli, po- sadil se a sáhl po své placatce. Tohle rozhodně nebyla jeho parketa. I v Institutu by se jistě našly podobné instalace, on je však nikdy nespátl. Když teď narazil na plně funkční pozů- statek z doby PŘED, na přístroj tak komplexní a složitý, do- cela mu to vyrazilo dech.

Tyler se na moment zarazil s otevřenou pusou a jen se roz- hlížel kolem sebe. Prvotní šok však překonal o poznání snáze než jeho strýc a zakrátko už studoval velké kontrolní panely. Nouzové osvětlení zde svítilo poněkud jasněji, což v nepo- slední řadě souviselo s tím, že všechny žárovky zůstaly celé. Jas však vydávaly i jednotlivé monitory a klávesnice.

Poté co Eris s hlasitým zařinčením zablokoval dveře těž- kým, sotva identi kovatelným kusem šrotu, připojil se i on ke dvojici a uznale zahvízdal.

„No do háje. To je něco!“ Perry jen mlčky přikývl a dopřál si lok z placatky. „I když

jste se na celou cestu vydali kvůli tomuhle, až do týhle chvíle jsem nevěřil, že to fakt najdeme, Erisi,“ zamumlal si nakonec pod své huňaté vousy. „Myslel jsem, že jde jenom o nějakou legendu, o výmysl. Nikdy bych si nevsadil na to, že se v životě dostanu k něčemu podobnému.“

Eris na svého dlouholetého druha pohlédl koutkem oka a přikývl.

„Vím, co myslíš. Člověk desítky let běhá po světě a říká si, že už všechno zažil a...“

Lékař zavrtěl hlavou. „Ne, o to mi nejde.“ „A o co teda?“ „Jestli tohle fakt funguje, pak to změni celý svět. Navždy.“ „To si piš.“ „Jen se tak ptám, jak to ten svět změní. To je všechno.“

Sal netrvalo dlouho, než našla úzké schodiště, které ved- lo vzhůru na rovnou střechu. Odsud se jí nabízel dokonalý výhled na okolní prostranství. Střelkyně opatrně kráčela po křupajících asfaltových páslech, v neustálém očekávání, že se pod ní střecha propadne. Konstrukce však její váhu unesla bez obtíží a ona zakrátko přistoupila k nízkému zábradlí. Její oči se rozeběhly po krajině. Všude, kam dohlédla, se k nebi zve- dala masivní kola větrných elektráren, ocelové kolosy z doby tak dávné, že už téměř ani nešlo o skutečnost.

Připadalo jí to jako krutý vtip. Od oné katastrofy, která svět natolik poznamenala, tímto územím musel projít

bezpočet lidí. Mnozí z nich nejspíš ještě tušili, co bylo původním účelem obřích vrtulí v době PŘED, ale nikomu se doposud nepodařilo je znovu uvést do provozu. Toto vědomí muselo na procházejících těžce spočívat. Kola na ně shlížela jako vý- směšný pozdrav vlastní bezmoci.

Nyní se to ale mělo změnit. Velké rotory se znovu dají do pohybu a začnou vyrábět tu tajemnou energii – elektrický proud. Po dlouhých letech, kdy lidé v tomto regionu žili v nej- nuznějších podmínkách, budou mít znovu k dispozici energii, jež jejich životy učiní o tolik snazšími. A nejspíš jí bude víc než dost. Jistě, elektřina bude ještě muset urazit dlouhou cestu, než se dostane až tam, kde je nejvíc potřeba, ale jedna věc byla jistá už teď: svět, který Sal znala, svět, ve kterém vyrostla, se od základů změnil.

Znovu ji zaplavily obrazy, které se jí v mysli objevily ve chvíli, když se o možnosti, že by se elektrárna znovu rozeběh- la, doslechla poprvé. Viděla sídliště osvětlená lampami, znovu spokojeně bručící prastaré lednice, umožňující uchování zá- sob, stroje, jež usnadní hospodaření i každodenní život. Jeden obraz střídal druhý tím rychleji, čím jasněji si Sal uvědomova- la, jakou moc má spolu se svými společníky v rukou.

Zavrtěla hlavou, jako by se své zdivočelé myšlenky pokou- šela ukáznit. Jedna otázka totiž zůstávala zcela otevřená, a při- tom šlo o otázku, která pro ni samotnou byla zcela nejdůleži- tější. Co bude potom? Jakým směrem se její život bude ubírat, až skupina splní svůj velký úkol?

Zamyšleně si přejela rukou po břiše. Prozatím šlo jen o vág- ní pocit, ale náznaky zde byly. A zpoždění se každým dnem prodlužovalo. K výkyvům přirozeně docházelo, ovšem dopo- sud se vždy jednalo o dny. Nyní ale nic nenasvědčovalo tomu, že by šlo o obvyklé zpoždění, a ani žádné ostatní příznaky, které se objevovaly několik dní předem, zatím nepřicházely. Ještě v sobě nenašla ani čas, ani odvahu o tom promluvit na- hlas a kromě toho si byla jistá, že Eris zcela jistě není tím prvním, s kým by se o to chtěla podělit. Nejprve se rozhodla odchytil Perryho a všechno s ním probrat.

Jedno ji však udivilo. Dříve se přesně téhle situace obávala. Měla strach, nejspíš zcela oprávněný, že by se v takovou chvíli celý její život obrátil naruby. Avšak nyní už ten strach necítila.

Tu ji z myšlenek vytrhl oblak prachu, který se v dáli objevil na místě, jímž procházela cesta.

„Tak co?“ zeptal se Eris s bezradným pohledem upřeným na svítící tabule. Monitory procitly a ukazovaly zdánlivě ne- konečné zástupy různých údajů. Na některých obrazovkách svítily grafy a plány, kterým se blondatý žoldák ani nepokou- šel porozumět.

„Těžko říct. Zdá se, že program funguje,“ odvětil Ty- ler nejistě.

Propojil tablet do konektoru a spustil program přesně tak, jak mu to Connollyová popsala.

Zdálo se, že od té chvíle už všechno běží automaticky. Na displeji tabletu se chvíli míhala čísla a jména, která záhy vy- střídal proužek zobrazující průběh instalace. Jeho šedivá plo- cha se postupně vyplňovala zelení, zatímco číslo udávající procenta, umístěné pod ní, utěšeně rostlo. Na pohled se však měnilo máloco. Přístroje v kontrolní místnosti nadále rozpus- tile problikávaly a nic nenasvědčovalo tomu, že by na ně soft- ware z tabletu měl nějaký vliv.

Nikdo z přítomných tak docela nevěděl, co vlastně spustili, natož pak jaké procesy nyní probíhají v počítačích. Celá jejich fantazie sotva postačovala jen na velice obecnou představu o tom, co se kolem nich děje.

„Poslyš,“ promluvil Perry najednou. Zdálo se, že prvotní šok zdárně překonal, na čemž měl jistě nezanedbatelný podíl i požitý alkohol.

„Co?“ otázal se Eris nervózně, ve skutečnosti se však roz- hovoru chytil jako tonoucí záchranného kruhu, jelikož mu nic nebylo tolik proti srsti jako role bezmocného diváka.

„Když to všechno bude fakt fungovat, což nikdo z nás neví, protože tomu nikdo z nás ani za mák nerozumí, co pod- nikneme pak?“

„Jak to myslíš?“

„No, jako jestli tady budeme čekat na lidi z Institutu. Nebo jestli zase pojedeme celou tu cestu zpátky?“

Eris zamyšleně kývl. „To už mě taky napadlo. Annabell o tom nic neříkala. Nebo jsem něco přeslechl?“

Jejich pohledy se setkaly a doktor zavrtěl hlavou. Poté oba muži pohlédli na Tylera, jako by čekali na jeho odpověď. Mladík byl ale příliš zaneprázdněn pozorováním přístrojů.

„Takže?“ ozval se Perry znovu.

„Pak asi vyrazíme zpátky do Institutu. Ta jejich zkostnatělá rada celou věc nejspíš začne brát vážně až ve chvíli, kdy se k nim vrátíme vcelku a budeme jim o našem úspěchu moct povyprávět z první ruky.“

„A budeme doufat, že se mezitím neobjeví někdo, kdo tady natropí nepořádek, co?“

Eris právě chtěl ochotně přikývnout, když se k němu z chodby donesl Salin hlas. Střelkyně na střeše hlasitě volala jeho jméno.

„Musels to zakřiknout, co?“ zasyčel Eris, otočil se okolo vlastní osy a vyrazil k zablokovaným dveřím. Rychle se jimi prosmýkl, doběhl ke schodišti a o několik prudkých skoků později už stál na střeše. Sotva stanul na čerstvém vzduchu, oslnilo ho slunce, a on se tak nejprve přidržel dveří, sáhl po svých slunečních brýlích a nasadil si je na nos.

Sal dřepěla vedle zídky, která střechu lemovala, a puškou mířila kamsi do dálky.

Instinktivně se přikrčil a doklopýtal k ní. „Co je?“ „Na silnici se něco hejbe. A hejbe se to naším směrem.“

Eris hlasitě zaklel, vyklonil se přes zábradlí a zahleděl se naznačeným směrem. Skutečně, i on spatřil oblak prachu, který se rychle přibližoval. Stále však byl příliš daleko, než aby bylo možné rozeznat, o co přesně se jedná.

„Kdo to je?“ Salina tvář se naplnila soustředěním, když střelkyně při-

tiskla oko na optiku zbraně. Její rty se tiše pohybovaly, jako by to, co viděla, musela nejprve spočítat.

„Teď už vidím jezdce. A minimálně dva nákladáky.“ Její ruka klidně přešla přes nastavení dalekohledu.

„To vypadá na naše kamarády,“ zamumlala, když rozeznala maskáčové oděvy.

Eris tiše zaklel, zatímco Sal si dál fascinovaně prohlížela detaily.

Šlo bezpochyby o čtyřicet vojáků, snad i víc. Část z nich na koních vyrazila napřed, zatímco zbylí se vezli v nákladních autech v závěsu. Byly to pětitunové modely, podobné tomu, se kterým přijeli oni sami. U těchto vozidel však byl na první pohled jasný jejich vojenský původ: ze střešních jejich kabin trčelo kulometné hnízdo, ač v něm zatím nikoho neviděla. Vojáci v kabině na sobě měli vojenské uniformy a neprůstřelné vesty, zdálo se, že na hlavách se jim dokonce lesknou i helmy.

„Kolik jich je?“

„Na to rovnou zapomeň, Erisi. To je hotová malá armáda,“ pronesla Sal střízlivě.

Jako by jejím slovům odmítal věřit, vyklonil se Eris ještě jednou z úkrytu, tentokrát s dalekohledem před očima. Když spatřil totéž, co Sal, uvědomil si i on, že tahle konfrontace může skončit jen jedním způsobem.

Náhle ho napadlo něco jiného a on hbitě vyskočil a rozeběhl se ke schodišti, aniž by pronesl jediného slova vysvětlení. Střelkyně však jeho reakci vzala jako znamení, opatrně svou zbraň pozvedla ze zábradlí a vydala se za ním.

Eris se vrátil do chodby, obrátil se směrem k centrále a ještě za běhu se dal do křiku: „Zrušte to! Zrušte to!“

Perry vyhlédl ze dveří a zmateně se na blondatého žoldáka podíval. Tomu obratem došlo, že jeho přátelé nechápou, a proto zakřičel z plných plic: „Zrušte ten zsranej program!“

Perry na poslední chvíli stačil ustoupit, a to už kolem něj Eris proletěl a s rachotem stanul v kontrolní místnosti. Tyler na něho vystrašeně pohlížel, v ruce třímaje tablet, na jehož displeji svítila plně zelená lišta. Pod ní se skvělo číslo sto.

Eris na tablet pohlédl a zaklel, načež ukázal na dveře. „Ven. Dělejte!“

„Co...“ chtěl Tyler začít, ovšem to už byl Perry u něj. Doktor znal Erise dost dobře na to, aby po jeho hlase rozpoznal vážnost situace. Popadl mladíka za paži a táhl ho ven, zatímco Tyler stále netušil, co se to kolem

něj děje. Přesto bez protestu vyrazil za svým strýcem. Eris je následoval a po cestě odsunul zpět na chodbu i kus šrotu, kterým prve zablokoval dveře. Pancéřové sklo se za nimi s tichým zafuněním zavřelo. Zatímco Perry a Tyler klopýtali chodbou ke schodišti do přízemí, učinil Eris několik kroků vzad a zamířil na klávesnici vedle dveří. Kulky přístroj rozervalo za spršky jisker, zanechávající po sobě jen pokroucené kousky kovu a plastu. Eris se otočil na patě a vyrazil za svými přáteli.

Společníci se shromáždili ve zdecimované hale. „Vojáci. Hodně vojáků,“ pronesl Eris stručně, když se k nim připojil.

„Musíme odsadit okamžitě zmizet.“ Doktor pochopil, mlčky kývl a vydal se ke vchodovým

dveřím. „Tylere, ty půjdeš se mnou do kabiny. Erisi, Sal, vy vyskočte na nákladní plochu a držte se u země. Ať už je to kdokoli, musíte se postarat, aby se k nám moc nepřiblížil. A pořádně se něčeho chytněte.“

Rychlým pohledem se ujistil, že jeho společníci pochopili, poté mladíka znovu popadl za rameno a společně se rozeběhli ven. Vzápětí už byli u nákladního auta a o vteřinu později i každý na svém místě. Perry otočil klíčkem v zapalování a motor zahřímá jako lev.

Doktor se těžké vozidlo ani nepokoušel otočit, neboť v zrcátku už i on docela jasně viděl, co se ke komplexu blíží. Jednoduše zařadil rychlost a nákladník se s prudkým poskočením rozjel vpřed, směrem k vysokému plotu na okraji parkoviště. Perry volant sevřel oběma rukama a pokusil se na této krátké vzdálenosti nabrat co největší možnou rychlost. Když vozidlo najelo do plotu, pocítili všichni pasažéři prudké trhnutí. Jeden ze sloupků povolil a ohnul se až k zemi, načež se celý úsek plotu se zachrastěním složil. Perry strhl volant stranou, ve snaze nalézt nejvýhodnější cestu mezi obřími sloupy větrných elektráren.

Tyler se držel ze všech sil, přesto jím však kolize důkladně otřásla. Bolestivě vydechl, když jeho hlava tupě narazila o vnitřek kabiny. Před očima se mu roztančily hvězdy a obsah žaludku mu poskočil až do krku. Ale mladík pevně skousl a hrdinně vytrval bez jediného slova.

Na nákladní ploše byla situace ještě o mnoho horší. Eris se oběma rukama držel, co to šlo, avšak Sal při nárazu do plotu podklouzla, a nebýt Erisova včasného zásahu, snad by se byla zřítíla z vozidla ven. Už už se viděla pod koly auta, když ji popadla silná Erisova paže, aby ji už více nepustila. Místo toho si ji Eris s námahou přitáhl k sobě, takže se znovu mohla chytit ocelové konstrukce.

Pokud si do této chvíle vojáci nebyli jisti, zdali skutečně mají společnost, nyní už neměli pochyb. Zatímco jedno z jejich vozidel pokračovalo směrem k hlavní budově, druhé opustilo silnici, aby čtveřici odřízlo cestu. Jezdci na čele celé kolony také změnili směr a v rojnici svá zvířata vedli za prchajícím nákladníkem. Zazněly i ojedinělé první výstřely, ovšem myslet na zásah v panujícím chaosu a z takové vzdálenosti mohl jen velký optimista.

Perry se pokoušel jet co nejbezpečněji. Soustředil se na trávu před vozem ve snaze vyhnout se nerovnostem a vlnám, tedy všemu, co je mohlo zbrzdit. Vůz nadále poskakoval jako divý, přesto se už Sal s Erisem odvážili uvolnit své křečovitě sevření a s pistolemi v rukách se otočili vstříc pronásledovatelům.

Perry z kvílejícího motoru ždímal, co se jen dalo. Dařilo se mu tak vzdálenost mezi nimi a nepřáteli držet nezměněnou.

Tráva a hlína létaly na všechny strany, jak se kopanci poháněná zvířata hnala za uhánějícím vozem. Auto pronásledovatelů si naopak drželo odstup.

Koutkem oka Sal zahlédla, jak se jeden z mužů z kabiny vyhoupl nahoru ke kulometu a připravil se k palbě.

„Zpomal!“ zakřičela na Perryho.

Doktora napadlo, že už ničemu nerozumí. Copak nešlo o to, aby jeli co nejrychleji a setřásli své nepřátele? Nejprve tak výkřik stělkyně ignoroval, ovšem poté v zrcátku zahlédl její divoká gesta a zlehka šlápl na brzdu.

Nákladník zpomalil a jezdci na koních se k němu začali nebezpečně přibližovat, takže společníci již dokázali rozeznat zarputilé výrazy v jejich tvářích. Toto nebezpečí však Sal zahrnula do svých výpočtů. Vycházela při tom z předpokladu, že voják za kulometem nezahájí palbu, dokud bude hrozit, že by mohl zasáhnout své vlastní muže. Prozatím její kalkul vyšel.

Eris zamířil revolverem na prvního jezdce a stiskl spoušť. Muž se zvrátil dozadu a smýkl sebou ze sedla,

přičemž v trávě udělal několik hrůzostrašných kotrmelců. Nepřátelský vůz už nestačil zabrzdit a nešťastník zmizel pod jeho koly. Eris ne- měl čas, aby si svou práci prohlédl. Místo toho namířil zbraň na dalšího jezdce a vystřelil, tentokrát však minul. Vztekle vypálil znovu a zneškodnil dalšího pronásledovatele. Ke své- mu překvapení si všiml, že střelkyně se o jezdce vůbec nestará. Naopak: podala mu svou pistoli a hmátla kamsi do batožiny. Ačkoliv Eris nechápal, pracovalo jeho tělo čistě mechanicky. Uchopil tedy podávanou zbraň, a zatímco se pokoušel udržet rovnováhu, pálil nyní z obou pistolí. Většina kulek zmizela v poli, několik z nich však přece jen zasáhlo některé zvíře či jezdce, takže se počet jejich pronásledovatelů dále zmenšoval.

Sal mezitím popadla samopal a jednou rukou objala ko- vovou vzpěru vozové konstrukce. Vůz s rachotem poskakoval sem a tam, půda zpod jeho kol létala do dálky a kolem uší jim hvízdaly kulky, avšak Sal se snažila zůstat co neklidnější. Pozvedla zbraň a trpělivě se pokoušela zamířit na muže za ku- lometem. Dýchala pravidelně a prst na spoušti byl s každým výdechem napjatější. Tu náhle zadržela dech a stiskla. Z hlavně vylétla krátká dávka, nepřítele však minula. Přesto stačila na to, aby dotyčného vystrašila. Střelec nyní zahodil veškeré pochybnosti a namířil na nákladní plošinu, připraven rozsévat smrt a zkázu. Sal se kousla do rtu a spěšně vystřelila znovu, o poznání úspěšněji. Jedna kulka zasáhla muže do hlavy. Jeho helma odskočila stranou a nebožtík se v nepřírozené poloze sesunul vzad.

Erisovi mezitím došla munice, takže se sice zdatně držel na nohou, avšak bez kulky v hlavni toho při obraně mnoho nezmoohl. Zastrčil si pistole do pouzder na opasku a chytil se konstrukce, aby znovu našel spolehlivou oporu. Sal se zatím rozhodla využít situace a zamířila na kabinu řidiče. Samo- pal zaštěkal, střely zasyčely, sklo zapráštělo. Řidič strhl volant stranou a nákladák nekontrolovatelně zabočil.

Jeden z jezdců se mezitím dostal nebezpečně blízko a nyní vytasil pistoli. Zamířil a několikrát stiskl spoušť. Sal měla po- cit, jako by ji do ramene zasáhlo kladivo. Náraz kulky ji strhl vzad, takže zády udeřila o kabinu a samopal jí vypadl z ruky. Její prsty spěšně nahmataly ránu, z níž jí bolest vystřelovala do celého těla. Ucítila teplo, lepkavou krev a ve chvíli, kdy jí v plné míře došlo, co se vlastně přihodilo, se její bolest znáso- bila. S výkřikem se sesula na nadskakující podlahu.

Její výkřik rozptýlil Erise, který se nyní ohlédl a ke svému úděsu zjistil, že byla zasažena a že se její rameno zbarvilo krví. Náhle se ho zmocnil se pocit, že na okolním světě vůbec nese- jde, a že tím jediným, co dává smysl, je pomoci jí.

Tento stav vydržel jen chvíli a vzápětí už zase zvítězila re- alita. Ve stejnou chvíli, kdy na něj ta část mozku, která stále ještě bděla, zakřičela, aby zůstal v přítomnosti, ho do hrudi zasáhl tvrdý úder a strhl ho z nohou. Jeden z jezdců se octl těsně za vozem a neohroženým skokem se na něj přenesl.

Eris tvrdě dopadl na nákladní plošinu a něco těžkého mu z plic vytlačilo i poslední doušek vzduchu. Ještě než vůbec dostal šanci zareagovat, snesly se na něj údery nepřítele. S ná- mahou se vzepřel váze, která na něm spočívala, a pokusil se ji ze sebe shodit. Oba muži se svalili stranou a zaklínění je- den do druhého se ještě několikrát otočili. Perry, který celou situaci sledoval v zrcátku, zavrčel nadávku a zakřičel cosi na Tylera. Mladík, stále ještě poněkud otupělý, se otočil a zadním okénkem pohlédl na celou scénu. Vytáhl jednu ze svých pisto- lí, odsunul sklo stranou a zamířil. Neustálé nadsakování vozu však případný výstřel stavělo na roveň loterii. Loterii, v níž stejně dobře mohl zasáhnout Eris.

Útočník se mezitím znovu octl navrchu a nyní vši svou va- hou spočíval na Erisově hrudi. Ruce v hrubých rukavicích se sevřely kolem hrdla zoufale se svíjejícího žoldáka, který se ze všech sil pokoušel z nepříteleva sevření uvolnit. Rychle mu však docházel vzduch a svět kolem něj začínal po stranách černat. Tyler uchopil zbraň do obou rukou a snažil se ji držet v klidu, přesto si však netroufal vystřelit. Erisova tvář zbru- nátněla a jeho ústa instinktivně lapala po dechu. Právě tento děsivý výjev v Tylerovi vyvolal nával hněvu, který ho přinutil zavřít oči a stisknout spoušť. Když je znovu otevřel, spatřil, kterak ze sebe Eris z posledních sil shazuje strnulé tělo mrt- vého nepřítele a sípavě si mne krk.

Perry zabručel, zabral za řadicí páku a nákladák znovu na- bral rychlost. Vůz s hlasitým burácením prosvištěl mezi větr- nými stožáry a zanechal za sebou i poslední zbylé jezdce.

„Bude to dobrý,“ pravil doktor a zavinul Salino prostřelené rameno do obvazu. Sal se nepřítomně usmála, ale bolest jí vzápětí znovu zkřivila tvář. Perry jí sice dal prášky proti bolesti, ani ty však pulzující muka nedokázaly zcela utišit. Když byl hotov, odměnil se vydatným lokem z pochroumané placatky, kterou následně zdvořile podal i jí. Sal s napjatou tváří zavrtě- la hlavou, načež Perry pokrčil rameny a už už chtěl

vstát, když ho chytila za loket.

„Díky, Perry.“ Lékař jen zavrtěl hlavou. „Prosím tebe. Jen dělám to, co umím, ne?“ „I tak. A kdybys na mě potom měl chvíli...“ pronesla tiše.

Její pohled sklouzl k Erisovi, který seděl o několik metrů dál a nadále si zamyšleně mnul krk. Perry její pohled následoval a pozvedl jedno obočí, než vážně přikývl.

„Jasně,“ odvětil, ačkoliv si její tajemné počínání nedokázal vysvětlit. Sal se na něj usmála a on se zvedl, aby se podíval na druhého pacienta.

„Tak co?“ otázal se. Eris obrátiločivsloupaodplivsi. „Coby chtipovídá. Ten

frajer se mě pokusil uškrtnout. A moc nechybělo.“ „Ale pořád ještě žiješ, ne?“ „Jo, to je fakt,“ kývl Eris.

Perryho zrak sklouzl stranou, do míst, kde seděl Tyler, zbraň stále ještě svíraje v ruce. Mladík držel hlídku, zatím- co doktor ošetřoval raněné. Také Eris se nyní zahleděl tímž směrem jako Perry, než se oba podívali jeden na druhého. Eris záhy pochopil, na co Perry myslí, mlčky potřásl hlavou a zvedl se na nohy.

Perry chvíli počkal a poté došel zpět k Sal. Protáhl se a těž- kopádně se vedle ní posadil. Zív. Několik vteřin oba mlčky sledovali Erise a Tylera, než se lékař otočil k ní. „Co je s ním?“ otázal se a pokynul hlavou směrem k Erisovi.

Sal na něj pohlédla a zavrtěla hlavou.

„Ne s ním.“ „Nýbrž?“ „Se mnou.“

Perryho oči se rozšířily. Jeho mysl začala pracovat a během několika vteřin si dala dvě a dvě dohromady. Perry nebyl slepý a – co bylo neméně důležité – ani hluchý. Tak nějak očekával, že tento moment dříve či později nastane. Vlastně se divil, že nepřišel už značně dřív.

„To není žádný vtip, co?“ Sal zavrtěla hlavou. „Ne. Řekla bych, že jsem těhotná.“ Perry se zhluboka nadechl a na chvíli se na ni jen díval.

Poté se mu na tváři objevil úsměv. „Blahopřeju! Ví o tom?“ Střelkyně znovu zakroutila hlavou. „Ne, ještě ne. Nejsem si

ještě úplně jistá.“ „A teď ode mě chceš vědět, jestli to tak opravdu je, jo?“

Sal kývla.

Doktor si rukou projel prošedivělými vlasy. „A on se o tom asi zatím dovědět nemá, co?“

„Ne. Zatím ne. Dokud to nevím jistě.“ Perry se pousmál. „Dobrá. To se zvládne. Vyřídíš to po cestě

asi moc nepůjde. V Institutu by to ale klapnout mělo. Řek- neme mu, že tě prostě musím ještě jednou vyšetřit. Na tom nebude nic divného.“

I na její tváři se mihl náznak úsměvu. „Díky.“ „Jak už jsem říkal: od toho jsem tady.“

Se spokojeným vydechnutím si Perry svou dobrou přítel- kyni prohlédl od hlavy až k patě. „A jak se vůbec cítíš?“

Sal se zatvářila, jako by se nad odpovědí musela na chvíli zamyslet. „Myslím, že jsem šťastná.“